

Esipuhe

Kun esirippu alkoi laskeutua, herra Valkosen silmät kapenivat viiruiksi.

Näyttämöllä *Joutsenlammen* uupunut prima ballerina otti vastaan yleisön innokkaat aplodit. Kaksoisrooli kauniina joutsenprinsessana Odettena ja juonittelevana mustana joutsenena Odilena oli hurja urakka. Suoritus oli taatusti vaatinut valtavasti paneutumista ja keskittymiskykyä. Valkonen tiesi, miltä tanssijasta tuntui. Hän oli itsekin esittänyt kahta roolia jo pit-

kään. Niiden erillään pitäminen oli ollut vaikeaa ja vienyt voimia. Mutta samapa tuo. Kauan hänen ei tarvitsisi enää esittää. Pelin loppuhuipennus lähestyi.

Valkonen katsoi kahta seuralaistaan ja pudisti päätään. *Heölmöläiset*, hän ajatteli. *Heillä ei ole aavistustakaan, miksi olemme tulleet katsomaan tätä naurettavaa esitystä.* Valkonen hymyili. *Pian se käy kyllä piinallisen selväksi. On vain ajan kysymys, milloin HÄN ilmestyy paikalle vikisevine pikku ystävineen. Silloin, vihdoin, toteutuu suunnitelmani viimeinen vaihe eikä näille kahdelle typerykselle ole enää käyttöä.*

Valkonen korjasi hattunsa asentoa.

Vaalea nainen kääntyi katsomaan häntä. ”Eikö ollut SUURENMOISTA?” sanoi haltioitunut nainen silmät suurina.

”Se oli vallan verratonta, olipa kerrakseen”, vastasi walesilaisrouva, jonka innostunut ääni yllätti Valkosen. ”Mutta nyt on paras palata hotellille. Aamulla on aikainen herätys. Pääsemme katsomaan da Vincin *Viimeistä ehtoollista* tässä lähellä olevaan pikkukirkkoon. Olen varannut meille yksityisnäytön, mutta meidän on oltava paikalla ennen kuin turistit tulevat. Käynti maksaa teille rutkasti enemmän kuin kolmekymmentä hopearahaa, herra Kivi, joten pidetään huoli, että saatte rahoillenne vastinetta.”

Mies murahti ja nyökkäsi.

”No niin, eiköhän lähdetä, kultsukat”, Nerys jatkoi. ”Minulla on sellainen tutina, että huomisesta tulee kiireinen päivä.”

Ensimmäinen osa

... jossa Pähkinä ryhtyy uhkarohkeaan
pelastusoperaatioon

1

Maan alle

e etenivät rivakasti pitkää, metalliseinäistä käytävää pitkin. Joukkoa johti Gary Jones, perässä tulivat hänen tyttärensä Pähkinä, tämän pikkusisko Lilliputti, tyttöjen isovelji Leo ja Pähkinän ystävä Rockwell Riley. Hännänhuippuna olivat Woodhouse, puhuva rotta, joka väänsi vahvaa Glasgow'n murretta, sekä 67, iso hopeanharmaa robotti, joka oli hiljattain karannut kaupungin MURSKI-armeijasta. Rockwell yritti pysyä mahdollisimman kaukana rotasta, mutta kapeassa käytävässä se ei ollut helppoa.

”Ohhoh! Onpa hurjasti kirjoja”, Lilliputti sanoi kat-

sellessaan vasemmalle jäävää, koko seinän mittaista hyllyä, joka oli täynnä opuksia. ”Mistä ne kertoo, isä?”

”Enimmäkseen Kromasta”, isä vastasi. ”Woodhouse ja 67 ovat haalineet niitä minulle. Minun oli pysyteltävä piilossa, mutta halusin käyttää aikani johonkin hyödylliseen. Niinpä olen perehtynyt tämän kaupungin asioihin ja historiaan. Olen oppinut paljon, onhan täällä tullut istuttua. Kirjat veivät myös ajatukset pois siitä, kuinka kauhea ikävä minulla oli teitä kaikkia.” Isä kaappasi Lilliputin nopeaan halaukseen.

Muutama kuukausi sitten isä oli paennut Neulasta, valtavasta tornista, joka kohosi keskellä Piirrettyä kaupunkia. Vielä hiljattain Neula oli toiminut vankilana, johon Kroman ilkeä pormestari, herra Valkonen, oli teljennyt vastustajansa. Isä oli ollut vankina vuosikausia, mutta Kromassa aika liikkui moninkertaisella nopeudella. Lastensa näkökulmasta hän oli ollut poissa vain hieman toista vuotta. Siinäkin oli kyllä ihan tarpeeksi.

Joitain päiviä isän lähdön jälkeen Joneseille oli tullut postikortti, mukamas isältä. Siinä sanottiin, että isä oli jättänyt perheensä ja muuttanut Meksikoon. Pähkinä ei ollut uskonut sanaakaan. Ei hetkeäkään. Hän tiesi, ettei isä ikinä jättäisi heitä, ja hän oli ilmaissut mielipiteensä sangen äänekkäästi. Pähkinän äiti Tracey Jones oli kuitenkin ottanut viestin todesta ja

raivostunut aviomiehelleen, joka oli hylännyt heidät.

Nyt kun oli käynyt selväksi, että Pähkinä oli ollut oikeassa, hän paloi halusta päästä kertomaan hyvät uutiset äidille: isä ei sitenkään ollut jättänyt heitä. Hänet oli siepattu ja vietty vangiksi toisessa ulottuvuudessa sijaitsevaan piirrettyyn kaupunkiin ja sen keskustassa kochoavaan torniin, ja kaiken takana oli ollut herra Valkonen, joka satumoisin oli äidin pomon, herra Kiven, alter ego.

Pähkinä huokaisi. Hän ymmärsi, miten kaukaa haetulta selitys kuulosti. Mutta se oli totta ja äidin täytyi saada tietää totuus viipymättä, sillä

äiti oli parhaillaan Milanossa herra Kiven kanssa ja Pähkinä uskoi äidin olevan pahassa pulassa.

”Vauhtia töppösiin”, isä sanoi lempeästi mutta päättäväisesti. ”Meidän täytyy päästä Italiaan mahdollisimman pian, jotta ehdimme pelastaa äitinne.”

Pähkinä tiesi, miten vaarallinen herra Kivi oli. Onneksi isä oli nopeasti laatinut pelastussuunnitelman.

Viimein he saapuivat käytävän päässä odottavalle ovelle ja isä käänsi siihen kiinnitettyä isoa metalliratasta. Rattaan kääntyessä kuului omituista sihinää. Kun lukko oli avattu, isä avasi raskaan oven ja viittoi muut astumaan pieneen, ikkunattoomaan huoneeseen. Ovi kalahti äänekkäästi, kun isä sulki sen heidän takanaan. Hän lukitsi oven kääntämällä toista isoa ratasta ja käski 67:n painaa seinässä olevaa nappia. Huone vavahdelti ja lähti laskeutumaan hitaasti.

”Kas, hissi”, Rockwell sanoi. ”Minne se vie meitä?”

”Pian tuon näet, kamu”, sanoi Woodhouse. ”Pianpa tuon näet.”

